A ZÖLDKALAPOS GRÓF

A kastély fent magasodott a hegyoldalban és ráérős idejében a tengert szemlélte.
A nekilendülő szél félrehúzta a magas fák göcsörtös, örökzöld lombos ágait, talán azért, hogy a büszke kastély jobban lássa a habok táncát a tengeren. Ha kicsit figyel, láthatja, ahogy a fény megcsillan egy-egy, a vízből kiugró hal ezüstös pikkelyén. A kastély azonban nem volt kíváncsi a halakra, a tengert pedig már évszázadok óta ismerte. Réges-régen egy spanyol gróf álmodta meg az épületet a tengerpartra. Az évek és a tulajdonosok aztán folyamatosan alakítottak rajta az aktuális kor divatirányzatának megfelelően. A gróf és vele a leszármazottai már rég meghaltak, a kastély manapság módosabb családok idős szeretteinek adott otthont.
Az impozáns épület mögött hatalmas, bokrokkal és fákkal ölelt hűvös, árnyas kert terült el.
A járóképes idősek gyakran üldögéltek a padokon és a rég elmúlt dolgokról beszélgettek.
Isabel az otthonban dolgozott. Szerette az öregeket, a kastély lakóit. Munkájából adódóan gyakran elbeszélgetett velük, ismerte az életük történetét, amelyet némelyektől már többször, sőt, többféle változatban is hallott. Felipe bácsi különösen szerette színezni az ifjúkori kalandjait, Penilop néni inkább a népes családjáról mesélt, és arról, hogyan maradt teljesen egyedül, mert mindenkit túlélt. A férjét, akivel hatvankét éven át élt együtt, nagyon hiányolta. Reggelente, amikor felébredt, minden alkalommal megjegyezte: “Ma éjjel sem jöttél el értem, drága, egyetlen Paolom!” Isabelt ez mindig megmosolyogtatta. Sosem tudta eldönteni, hogy az idős hölgy hálát ad-e Istennek, hogy kapott még egy Paolo-bácsi-mentes napot, vagy igazán sajnálja, hogy nem halt meg az éjszaka folyamán. Isabel mindenesetre az előbbire tippelt.
Voltak a kastélyban azonban olyan idősek, is, akik már nem tudták elhagyni a szobájukat, mert gyengék, vagy betegek voltak. Hozzájuk is bejárt, csendesen üldögélt egy darabig az ágyuk mellett, vagy felolvasott nekik, ha azt kívánták.

Isabel a héten délutános volt. Örült a szabad délelőttnek, mert így sikerült az ügyeit és a bevásárlást elintézni. Amikor felkelt, eszébe jutottak az otthon lakói. Mosolyogva gondolt arra, hogy most talán éppen a reggelinél ülnek, és a vajas kenyérhez iszogatják a finom kakaót, amit különösen Margarita néni szeretett. A vajas kenyérre áfonyadzsem került. Isabel gondolt is rá, hogy legközelebb, ha vásárolni megy, vesz a boltban egy kis üveggel.
Mielőtt munkába indult, lezuhanyozott. Egy tiszta fehér pólót vett magára, meg egy farmert. Belebújt a szandálba, majd fogta a táskáját és elindult volna, de az autó kulcsait sehol nem találta. Végiggondolta, hol hagyhatta el a slusszkulcsot. Talán az autóban felejtette? Lehetetlen, emlékszik rá, hogy bezárta. Hosszasan keresgélt, végül a hűtőszekrényben bukkant rá a paradicsomok között. Ez az én formám, gondolta a szemét forgatva, majd a pult szélén várakozó kávéscsészére nézett. Volt még benne egy kevés kávé. A csészét azonban olyan

ügyetlenül sikerült felemelnie, hogy a maradék kávé a fehér pólóra ömlött. Villámgyorsan kibújt belőle, mosószeres vízbe dobta, keresett egy másik felsőt, majd, kocsiba ült és elindult a kastély felé. A munkahelye mintegy húsz perc autóútra volt az otthonától. Már így is késésben volt, és még váratlan akadályokba is ütközött. Az út mentén füvet nyírtak, a forgalom emiatt araszolt. Ahogy túljutott ezen a szakaszon, a kocsisor meglódult, ám kisvártatva újból megtorpant, mert egy kecske ténfergett az úttesten. Isabel kezdett ideges lenni, mert tudta, hogy Ines, a váltótársa busszal jár dolgozni, s h a ő nem ér oda időben, Ines nem jut haza késő estig, mert a buszok csak ritkán jártak.
A kecskét gondosan kikerülte, de a következő kanyarban egy szemből érkező motoros az orra előtt csapódott a sziklafalhoz. Alig tudta elkerülni a balesetet. A motoros lerepült a járgányról és elterült az aszfalton. A motor még járt és eszeveszetten pörgött az úton. Szerencsére a mögötte haladó autós is idejében meg tudott állni. Isabel szívdobogva ugrott ki a kocsiból és a motoroshoz rohant. Szakavatott mozdulattal vette le a sisakját. Megkönnyebbülten látta, hogy a fiatalember szabálytalanul bár, de lélegzik és nem vesztette el az eszméletét. Nyomban hívta a segélyvonalat. Fél szemmel látta, ahogy néhány férfi ártalmatlanná teszi a megvadult motort. A motoros bal lába térdtől lefelé a felismerhetetlenségig roncsolódott és erősen vérzett. Isabel igyekezett megfékezni a vérzést. Csak magában szitkozódott. Miután biztonságba helyezte a sérültet és várta a mentőket, betelefonált a munkahelyére. Közben szemmel tartotta a sebesült férfit. Ines fogadta a hívást.

- Ne haragudj Ines, tudom, hogy miattam kell ma tovább maradnod, de nem tehetek róla. - majd gyorsan elmesélte, hogy mi zajlik körülötte.
- Semmi baj. - nyugtatta meg a kolléganője. - Majd ideérsz, amikor tudsz, addig kimegyek a kertbe Rosalina nénivel, meg a többiekkel, kivisszük a kézimunkákat, hímezünk, meg horgolunk. Az öregfiúk meg majd rejtvényt fejtenek. Új sudoku újság érkezett. Úgy látszik, valami nem akarta, hogy ma időben hazamenjek.
- Vagy valami nem akarta, hogy ma bemenjek dolgozni - gondolta magában Isabel, ám hangosan csak ennyit fűzött hozzá: - Nem így terveztem.
- Tudom, nem gond. Valami nem stimmel ma, az öregek is nyugtalanok.
  Carolina néninek megint rémálma volt. Azt mondta, ma mind meghalunk. Felbukkant a zöldkalapos gróf is.
- Jaj… Megjött a mentő, majd elmondod később, ugye?
- Persze.

Az idősek gyakran számoltak be érdekes eseményről, amelyeknek sem Ines, sem Isabel nem tulajdonított túl nagy jelentőséget. Az öregek gyakran konfabulálnak. Kicsit olyanok, mint a gyerekek, akik szörnyeket látnak az ágy alatt és félnek a sötétben. Az Atardecer otthon lakói is ilyenek voltak. Egyikük egy éjjel arra ébredt, hogy két, vörösen izzó szemű sötét alak áll az

ágya mellett. Az idős úr halálra rémülten riasztotta az éjszakás nővért. Sokáig a látomás hatása alatt volt, és pár hétre rá elhunyt. Rosalina néni angyalokat látott az ágya szélén üldögélni. Felipe bácsi szerint a kastélyban szellemek tanyáztak, néha látta őket elsuhanni az üres folyosókon. Carolina néninek pedig rendszeresen rémálmai voltak. Ezek a rémálmok különös módon mindig valami bajt, vagy időjárásváltozást, többnyire nagy vihart jeleztek.
De aki a zöldkalapos grófot látta, biztos lehetett benne, hogy rövidesen meghal.

Isabel a kertben találta a szorgos kezű kis csapatot. Ines éppen új hímzőfonalat fűzött a tűbe, majd Carolina néninek adta.

- Köszönöm. Nem látom már befűzni a cérnát, és ma valahogy nincs is türelmem hozzá.

Letette a gyönyörűséges kézimunkát a kerek, kőből készült mozaikkal kirakott asztalra és valahova, nagyon messzire nézett, majd mélyet sóhajtott. A többiek hallgatásba burkolóztak.

- Corinna néni, majdnem készen van a párnahuzat! Nagyon szép ez a minta - szólt Isabel, hogy megtörje a csendet.
- Igen, kedves. - mosolyodott el az idős asszony. - Bár attól tartok néha, hogy soha nem tudom befejezni.
- Dehogynem. Van időnk bőven. - mondta Ines biztatólag.
- Azt sosem tudhatjuk, mennyi időnk van még. Mindnyájan úgy vagyunk itt, mint a gépre váró utasok a tranzitban. Ki tudja, mikor szólítanak minket a járathoz.
- Ugyan… - ingatta a fejét Isabel.
- Pedig alighanem nem fejezed be azt a párnahuzatot. Tudod, mit álmodtam! Én mondom, ma mind meghalunk! - szúrta közbe Carolina néni.
- Persze. Vészmadár vénasszony. Az álmok mire valók? Csak megzavarnak! - szólalt meg Enrico bácsi. - Asszonyság- bolondság!
- Na és a zöldkalapos? Arra mit mondasz, Enrico?
- Azt, hogy addig jó, amíg nem én látom. - és hamiskás mosolyra húzta a száját.

Isabel félrevonta Inest és megkérdezte:

- Ki látta a zöldkalapos grófot?
- Miguel bácsi. Nem is jött ki a kertbe. A szobájában maradt, olvasgatni. De jó étvágya volt az ebédnél, a színe is jó. A nővér megmérte a vérnyomását, a cukrát is, minden rendben.
- Akkor jó. De nagyon el vannak ma csendesedve.
- Feszültek, Isabel, nagyon feszültek. Biztosan vihar lesz estére.
- Nem tudom, nem mondott mára semmiféle vihart.

- Mindenesetre ma benn maradok. Itt alszom, nem megyek haza. A szomszédasszony megeteti a macskákat.
- Jaj, olyan szörnyű lelkifurdalásom van! - kezdte Isabel.
- Ne legyen! Még jó, te hogy nem sérültél meg! A cicákon kívül úgysem vár engem senki haza.

Visszatértek az öregekhez. Margarita néni vitte a prímet:

- Én nem félek a haláltól. Hiába is próbálsz ijesztgetni, Carolina. Engem várnak odaát, tudom.
- Én is viszontláthatom végre az én drága Paolomat! - sóhajtott Penilop néni.
- Ki tudja, mi van odaát?
- Mi lenne? Nincs ott semmi. Nem is értem, mit vártok. - mondta Enrico bácsi. - Csak egy életünk van! Meghalunk, eltemetnek és kész. Ennyi volt. Vége a játéknak.
- Enrico! Hogy lehetsz ennyire hitetlen? Így, hogy az életed a vége felé közeledik?
- Margarita. Hidd el, csak az számít, amit az életben megszereztünk.
- Nem gondolom. Hiszen semmit sem viszel magaddal. Mi lesz a sok kacattal, amit összehordtál? Minden, amire szükséged van az élted elején és a végén, csupán egy ágy. Semmi több…
- Nem a vagyon, hanem az számít, amit tettél, vagy amit nem tettél meg. A halál után jön az ítélet, benne van a bibliában is, Enrico. - figyelmeztetett Corinna néni.

Enrico bácsi nem felelt. Ma nem látta értelmét a vitának. Ez a téma különben is gyakran előkerült a társalgások során. Isabel azonban tudta, hogy Enrico bácsi nagyon is fél a haláltól. Az pedig nem igaz, hogy nem hisz a túlvilági életben, csak szereti bosszantani az asszonyokat. De most Enriconak valahogy nem volt kedve semmihez. Egész nap zúgott a füle is.
Lassan esteledett. A kert színei megváltoztak, árnyak kúsztak közelebb a nemrég még napsütésben fürdőző növényzethez és könnyű, meleg poncsóként terültek a bokrok vállára. Az amúgy is akadozó beszélgetés helyét egyre hosszabban tartó csönd váltotta fel. Inez és Isabel hasztalan próbálta fenntartani az érdeklődést. Kérdéseikre rövid válasz érkezett, a feldobott témákat egy-két mondattal elintézték. Valami megmagyarázhatatlan, de kézzelfogható feszültség volt a levegőben. A fény is olyan különös volt. A szürkés, áttört narancsszínű alkonyi fény szinte vibrált a levegőben.

- Olyan furcsa érzésem van. - szólalt meg Margarita néni. - Mi lehet olyan furcsa?
- A csönd. - felelte Carolina néni nagy komolyan. - Figyeld csak meg. A madarak is elhallgattak, és a tücskök sem zenélnek.
- Tényleg.
- De mi zúg? - kérdezte Enrico bácsi.

- Semmi. Én nem hallok semmit.
- A szél lehet.
- Ne beszélj, Penilop. Nem is fúj a szél.
- Az meg hogyan lehetséges? A tenger mellett vagyunk, ahol mindig fúj a szél.
- Most nem. Nézd csak, semmi. Nem is rezdül.
- Azért ez mégiscsak furcsa. Te mit hallasz, Enrico?
- Valami tompa morajlást hallok. De lehet, hogy csak ez a fülzúgás.
- Szerintem cseréld ki az elemet a hallókészülékedben, Enrico.- javasolta Felipe bácsi.
- Talán csak egy repülőgép. - szólt Ines. - Menjünk be, a vacsora már biztosan kész. Enrico bácsi, hozok egy új elemet, hátha mégis az a baj, jó lesz?

Isabel gyorsan összeszedte az újságokat, a kézimunkákat egy kosárba gyűjtötte és mindnyájan bementek az épületbe. Ines előre sietett, hogy új elemet hozzon az irodából. Az ebédlőben találkoztak. Isabel megijedt, amikor meglátta Inest. A harmincas évei elején járó frissen elvált Ines falfehéren tért vissza az ebédlőbe. Vékony alkata most még törékenyebbnek tűnt. Hang nélkül adta át az elemet Enrico bácsinak. Felipe bácsi azonnal ott termett, hogy segítsen. Ines intett Isabelnek, hogy menjenek ki a teremből.

- Mi történt? Úgy festesz, mint aki szellemet látott. Hazavigyelek? Nem vagy jól?
- Úgy van, ahogy mondod, Isabel.
- Rendben. Akkor öltözz, egy perc és hozom a kocsikulcsot.
- Nem.
- Nem? Mi nem?
- Nem akarok hazamenni. Történt valami… amíg az elemet kerestem a szekrényben.
- Micsoda?
- Tényleg szellemet láttam. Isa, a zöldkalapost láttam, tényleg létezik! Sosem hittem volna. Kivettem az elemet, becsuktam a szekrényt, ráfordítottam a kulcsot. Megfordultam, és ott ült a forgószékben. A lábai az asztalon. A fején a zöld kalap. Beszélt hozzám, de a száját ki sem nyitotta. Valahogy a fejemben mégis megértettem, amit mondott.
- Ilyen nincs.
- De.
- És mit mondott?
- Hogy ma este történik valami. Sokan meghalnak. Én is.
- Nem lehet!
- És hogy Carolina néni tudja. Kérlek, vigyázz a cicáimra. Neked adom őket. A bérleti díjat már kifizettem és…
- Állj! Semmi baj nem lesz. Mégis jobb lenne, ha hazavinnélek. Amióta elváltál, túl sokat dolgozol. Bizonyára a kimerültség lesz az oka.
- Nem hiszel nekem.

- Ne értsd félre. Menjünk, küldjük ágyba az öregeket. Aztán megbeszéljük, rendben?
- Ha gondolod…

Enrico bácsi hallókészüléke az új elemmel kifogástalanul működött.

- Most jobb, ugye? - kérdezte Felipe bácsi.
- Jobb, köszönöm, de még mindig hallok valami morajlást. Te nem hallod?
- Valamit hallok én is. - az asszonyokhoz fordult, őket is megkérdezte: – Ti is halljátok ezt a furcsa zajt?
- Mit, Felipe?
- Távoli morajlást.
- Én is hallom. Már elég régóta. Még kint voltunk a kertben. Szerintem repülőgépek zaja. - vélte Margarita néni.
- Lehetséges.

A gondozónők igyekeztek az otthon lakóit a szobáikba terelni. A délutános nővér tett még egy gyors kört a hálószobákban, hogy ellenőrizze, minden rendben van-e mielőtt átadja a terepet az éjszakás kolleganőjének. Miguel bácsit az ágyban fekve holtan találta, kedves arcán békés kifejezéssel, mintha csak valami szépet álmodott volna. Az ágy mellett a széken egy idegen ült. A fején zöld kalap. A nővér felsikoltott ijedtében. Az idegen üdvözlésképpen a kalapja felé bökött és szó szerint atomjaira hullva nyomtalanul szertefoszlott a levegőben. Mint amikor a számítógépen a kép kockáira esik szét, olyan volt a látvány. A nővér a gondozónőkhöz rohant.

- Miguel bácsi meghalt! Délután még semmi baja sem volt! És valaki ült az ágya mellett zöld kalapban.
- Istenem.
- Menjünk a könyvtárba! - javasolta Isabel. A két kolleganő remegő térdekkel követte.

Isabel előkeresett egy könyvet a kastély történetéről. Mindhárman a méretes könyv fölé hajoltak. Isabel a portréfestményekhez lapozott, amelyek a grófi család tagjait ábrázolták. Lassan, egyesével fordította a megsárgult könyvlapokat, amíg egy zöldkalapos alak képéhez nem ért. A kép közepén egy középkorú férfi állt, fehér harisnyát és parókát viselt, hosszú, arany gombokkal kivarrt kabát volt rajta. Arca borotvált, a megjelenése ápolt volt.

- Ez az! - kiáltott fel Ines.
- Igen, őt láttam az ágy mellett! - erősítette meg a nővér.
- De ki ez?
- Don Antonio de Obregón y Alcocer. Született 1722-ben, meghalt 1786-ban. Tudtátok, hogy a család 1568-ban kórházat alapított a szegény sorsúaknak?
- Ez igazán kedves volt tőlük.
- Mint a figyelmeztetés az itt ólálkodó halálra?

Ebben a pillanatban egy hirtelen támadt széllökés kivágta a könyvtár egyik hatalmas ablakszárnyát. Ines ujjai elfehéredtek, ahogy az asztal lapját szorította. A morajlás felerősödött, most már mindnyájan hallották a különös zajt.

- Istenem! Mi ez?
- Szédülök, le kell ülnöm. - mondta a nővér és leereszkedett a közelben egy karosszékbe. Elcsigázottan tekintett a plafonra, és meglepetésében felkiáltott. - Nézzétek, a csillár!

A kristálycsillár ide-oda imbolygott.

- Mintha hajón lennénk. - jegyezte meg Ines.
- Hajón? Egy csudát! Kifelé! Földrengés van! - üvöltötte Isabel. - Mentsük az öregeket!
- De Miguel bácsi… intézkednem kell… - kezdte a nővér.
- Később! Szegény már nem szalad el. Ines, te a jobb szárnyba! Tereld ki őket egészen hátra, az udvarba!
- Megnézem, van-e még valaki az ebédlőben. Szólok a személyzetnek.
- Próbáljuk kihozni, akit lehet, de gyorsan!

Nem sokkal később iszonyatos erejű rengés rázta meg a kastélyt. Az épület teljes, a tengerre néző homlokzata leomlott. A portafülke eltűnt a romok alatt, maga alá temetve a portást és az épület előtt parkoló autókat. Ines és Isabel az omladozó lépcső fordulóján egyensúlyozott a karjaikba kapaszkodó rémült Carolina nénivel és Enrico bácsival. Körülöttük minden himbálózott, mint a vihar tépte hajón. A por miatt alig láttak valamit. Az áramszolgáltatás megszűnt, de szerencsére még nem volt teljesen sötét.

Néhányan már a kertben voltak biztonságos távolságra a kastélytól, de a fekvő betegek nagy része az emeleti szobákban rekedt. Bár hasonlót még sohasem éltek át, a személyzet mégis összehangoltan dolgozott a mentésen.

Aztán egy pillanatra csend lett és mintha megállt volna a rengés is. Enrico bácsira ráesett a korlát egy darabja és megsérült a karja.

- Gyerünk! - biztatta az embereket Isabel. - Ha lejutunk a lépcsőn, már majdnem kint vagyunk.

Tettek néhány bizonytalan, óvatos lépést a romos lépcsőn lefelé. Lassan eljutottak az utolsó lépcsőfokig. A földrengés azonban folytatódott. A márvány lépcső aljától egy méterre a padló egy keskeny sávban kettévált, és mély szakadék tátongott a lépcső és a kijárathoz vezető folyosó között. Rettenetesen féltek. Enrico bácsi hangosan jajgatott a fájdalomtól. Isabel a hátára vette az öregurat és minden bátorságát összeszedve átugrotta a nyílást. Hason csúszva érkeztek a túloldalra. Enrico bácsi beütötte a fejét valamibe, és jajgatni is elfelejtett. Két kézzel kapaszkodott Isabel nyakába, hajába.

- Ines! Gyere! Ugorjatok! - kiabálta Isabel.

De Carolina néni nem akarta elengedni a korlátoszlopot. Egész testében remegett és csuklott a rettegéstől. Ines igyekezett nyugodt hangot megütni.

- Carolina néni, jöjjön, segítek! Itt vagyok. - de Carolina néni Ines válla fölött valami egészen mást látott.
- Ott van! Ott van! - az idős asszony szinte nyüszített félelmében. - Hát nem látjátok?! Ott a zöldkalapos gróf! Engem hív!
- Ines! Gyertek már!

Ines ugráshoz készült. Carolina néni belekapaszkodott, de a korlátot nem engedte el. Ines ezért elvétette az ugrást, így mindketten a mélybe zuhantak.

- Ines! - hallotta Isabel saját kétségbeesett sikoltását.

Aztán Enriko bácsi hóna alá nyúlt és szó szerint kivonszolta az öreget a kertbe.
A gyönyörű kastély a következő rengéshullámtól hatalmas robajjal összedőlt. Óriási porfelhő szállt fel. A romok felett különös, zöld fény derengett.

Hátul a kertben tucatnyi ember egymást ölelve várta, hogy véget érjen a rémálom. Isabel a földön ült, ölében Enrico bácsi. Isabel ringatta, mint egy kisgyermeket. Nagy csend támadt, és ebben a csendben Isabel énekelni kezdett. A többiek lassan csatlakoztak hozzá.
A felkelő nap vastag felhőbe burkolózott, hogy ne lássa a földrengés okozta borzalmas pusztítást. Késő délelőtt mentőhelikopter érkezett a túlélőkért.

A háztömb, ahol Ines lakott, összedőlt, de a macskák sértetlenül megúszták, és új otthonra leltek Isabelnél. A lány háza megmaradt. Két hónappal később valaki becsengetett Isabelhez. Egy férfi állt az ajtóban, virágcsokor és bonbon volt az egyik kezében, a másikban mankó.

- Azért jöttem, hogy megköszönjem, hogy megmentette az életem. Én vagyok az a motoros fickó. Ha maga nincs… tudja, a nagy földrengés napján történt a baleset a sziklánál… - a macskák – Isabel legnagyobb meglepetésére - dorombolva dörgölőztek az idegen lábához. – Volna kedve velem vacsorázni? Mondjon igent, kérem!

Isabel elfogadta a meghívást és egy évre rá másodszor is igent mondott...

